

Кокиче

Спишъ ли ти, кокиче,
 Гиздаво момиче,
 Подъ покривка снѣжна
 Въ тая ширъ безбрѣжна?
 Спи си ти, почивай,
 Топло се завивай,
 Че низъ клони вѣе
 Вѣтрѣтъ въ джбрава,
 Снѣгъ се не копнѣе,
 Ледъ се не стопява ...

Но не слуша цвѣте
 Думи, ни съвети,
 А се рано буди,
 Гледа и се чуди:
 Весело му грѣе
 Ясенъ, златенъ Слънчо,
 Вѣтрѣтъ люлѣе
 Снѣжното му звѣнче.
 Вѣтрѣтъ му носи
 Поздравъ отъ далече:
 Пролѣтъ свилокоса
 Тръгнала е вече!

Емануилъ п. Димитровъ.

